

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-72-16

Druk nr 805
Warszawa, 23 sierpnia 2016 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o ratyfikacji Poprawek z 2014 r. do Konwencji o pracy na morzu, przyjętej dnia 23 lutego 2006 r. w Genewie, zatwierdzonych w dniu 11 czerwca 2014 r. w Genewie przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Spraw Zagranicznych, Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej oraz Minister Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej.

Z poważaniem

(-) Beata Szydło

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej
PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 11 czerwca 2014 r. w Genewie zostały zatwierdzone przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy Poprawki z 2014 r. do Konwencji o pracy na morzu, przyjętej dnia 23 lutego 2006 r. w Genewie.

Po zaznajomieniu się z powyższymi Poprawkami, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- zostały one uznane za słuszne zarówno w całości, jak i każde z postanowień w nich zawartych,
- są przyjęte, ratyfikowane i potwierdzone,
- będą niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie, dnia

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

ANDRZEJ DUDA

PREZES RADY MINISTRÓW

BEATA SZYDŁO

U S T A W A

z dnia

o ratyfikacji Poprawek z 2014 r. do Konwencji o pracy na morzu, przyjętej dnia 23 lutego 2006 r. w Genewie, zatwierdzonych w dniu 11 czerwca 2014 r. w Genewie przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Poprawek z 2014 r. do Konwencji o pracy na morzu, przyjętej dnia 23 lutego 2006 r. w Genewie, zatwierdzonych w dniu 11 czerwca 2014 r. w Genewie przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

I. Poprawki do Konwencji o pracy na morzu z 2006 r. zostały przyjęte w dniu 11 kwietnia 2014 r. przez Specjalny Trójstronny Komitet utworzony na podstawie art. XIII Konwencji, a następnie zatwierdzone przez Międzynarodową Konferencję Pracy (MKP) w dniu 11 czerwca 2014 r. Poprawki te odnoszą się do Kodeksu wdrażającego Prawidła 2.5 i 4.2 oraz załączników do wymienionej Konwencji.

Polska ratyfikowała Konwencję o pracy na morzu z 2006 r. (MLC) w dniu 3 maja 2012 r. Konwencja weszła w życie w dniu 20 sierpnia 2013 r. (Dz. U. poz. 845). Stronami Konwencji są 74 państwa, reprezentujące łącznie 91% światowego tonażu floty.

MLC składa się z trzech różnych, ale powiązanych części: Artykułów, Prawideł i Kodeksu. Artykuły i Prawidła ustanawiają podstawowe prawa, zasady i zobowiązania członków ratyfikujących Konwencję. Artykuły i Prawidła mogą zostać zmienione tylko przez Konferencję w ramach artykułu 19 Konstytucji Międzynarodowej Organizacji Pracy. Kodeks zawiera szczegóły wdrażania Prawideł. Zawiera Część A (obowiązujące Normy) i Część B (Wytyczne). Kodeks może być zmieniany według uproszczonej procedury określonej w Artykule XV Konwencji. Zgodnie z tym przepisem Specjalny Trójstronny Komitet może przyjmować poprawki do Kodeksu, pod warunkiem zatwierdzenia ich przez MKP większością dwóch trzecich oddanych głosów.

II. POTRZEBA I CEL ZWIĄZANIA SIĘ POSTANOWIENIAMI POPRAWEK

Poprawki z 2014 r. do MLC zmieniają Kodeks w części wdrażającej Prawidło 2.5 – Repatriacja i Prawidło 4.2 – Odpowiedzialność armatorów w zakresie Konwencji o pracy na morzu. Poprawki do normy i wytycznych do Prawidła 2.5. mają na celu lepsze uregulowanie sytuacji, która może nastąpić w przypadku porzucenia marynarza. Co prawda, w myśl tego prawidła, wszyscy marynarze mają prawo do pokrycia kosztów ich repatriacji, jednakże MKP już w czasie przyjmowania Konwencji o pracy na morzu zauważyła, że w praktyce przewidziany w MLC mechanizm może nie być wystarczający w przypadku porzuconych marynarzy. MKP podczas 94. sesji (morskiej) przyjęła rezolucję wzywającą państwa członkowskie do opracowania normy i wytycznych w tym zakresie w późniejszym czasie. Niniejsze poprawki opierają się na zasadach uzgodnionych podczas 9. Sesji Wspólnej dla IMO i MOP Grupy roboczej ekspertów *ad hoc*. Z kolei poprawka do Kodeksu w części wdrażającej Prawidło 4.2 rozszerza wymagania zawarte w Normie A4.2 ust. 1 pkt b wobec

armatorów w zakresie zabezpieczenia finansowego mającego na celu rekompensatę roszczeń w przypadku śmierci lub długotrwałej niepełnosprawności w wyniku wypadku przy pracy, choroby zawodowej lub zagrożenia życia. W czasie przyjmowania MLC szczegółowe rozwiązania dotyczące zabezpieczenia finansowego odnoszącego się do tych kwestii nie były negocjowane w związku z trwającymi pracami Wspólnej dla IMO i MOP Grupy roboczej ekspertów *ad hoc*. Ta poprawka również opiera się na zasadach uzgodnionych podczas 9. Sesji Wspólnej dla IMO i MOP Grupy roboczej ekspertów *ad hoc*.

W związku z uproszczoną procedurą rewizji Kodeksu MLC przewidzianą w art. XV Konwencji, Poprawki do Kodeksu wejdą w życie, jeżeli do końca wyznaczonego terminu, tj. do dnia 18 lipca 2016 r., sprzeciwu nie złożą więcej niż 40% Państw-Stron Konwencji wg stanu na dzień 11 czerwca 2014 r., posiadających nie mniej niż 40% światowego tonażu floty. Jednakże:

- a) przed końcem ustalonego okresu każdy członek ratyfikujący może powiadomić dyrektora generalnego, że poprawka będzie dla niego wiążąca dopiero po późniejszej wyrażonej notyfikacji jej przyjęcia, oraz
- b) przed datą wejścia w życie poprawki każdy członek ratyfikujący może powiadomić dyrektora generalnego, że nie wprowadzi w życie poprawki przez wskazany okres.

Zatem wskazane jest przeprowadzenie procedury ratyfikacyjnej, aby uniknąć sytuacji, gdy Poprawki wejdą w życie w stosunku do Polski w sposób automatyczny, bez wyrażenia takiej woli.

III. RÓŻNICE MIĘDZY DOTYCHCZASOWYM A PROJEKTOWANYM STANEM PRAWNYM

Poprawka do przepisów wdrażających **Prawidło 2.5** dodaje Normę A2.5.2, która przewiduje, że Państwo-Strona zapewni, aby statki podnoszące jego banderę posiadały szybki i skuteczny system zabezpieczenia finansowego, który ma pomóc marynarzom na wypadek ich porzucenia. Wskazany w Konwencji system zabezpieczenia może mieć formę systemu zabezpieczenia społecznego lub ubezpieczenia albo krajowego funduszu lub zostać ustalony w innej podobnej formie. Formę zabezpieczenia finansowego ustala Państwo-Strona po konsultacji z zainteresowanymi organizacjami armatorów i marynarzy. Pomoc ze strony systemu zabezpieczenia finansowego ma pokrywać, co następuje:

- a) zaległe płace i inne świadczenia należne marynarzowi od armatora zgodnie z umową o pracę, odpowiednim układem zbiorowym pracy lub ustawodawstwem krajowym

państwa, którego banderę statek podnosi, ograniczone do zaległych płac za okres czterech miesięcy i zaległych świadczeń za okres czterech miesięcy,

- b) wszystkie uzasadnione wydatki poniesione przez marynarza, w tym koszt repatriacji,
- c) podstawowe potrzeby marynarza, w tym takie pozycje jak: odpowiednią żywność, ubranie, zakwaterowanie, zapasy wody pitnej, paliwo niezbędne do przetrwania na pokładzie statku, podstawową opiekę medyczną i inne uzasadnione koszty lub opłaty za działania lub zaniechania uznawane za porzucenie do powrotu marynarza do domu.

Odnosząc się do **Normy A.2.5.2** w zakresie, w jakim określa ona zasady wypłaty, w szczególności zaległych płac i innych świadczeń umownych, z utworzonego zabezpieczenia finansowego, o którym mowa w zmianach do Konwencji, przysługujących marynarzom w razie ich porzucenia, należy stwierdzić, że na gruncie krajowym niezaspokojone roszczenia pracownicze podlegają wypłacie ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (FGŚP) w trybie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. z 2014 r. poz. 272, z późn. zm.), z tym że warunkiem wypłaty świadczeń ze środków FGŚP jest wystąpienie niewypłacalności pracodawcy w rozumieniu ww. ustawy, tj. np. ogłoszenie upadłości lub faktyczne zaprzestanie działalności przez pracodawcę. Powołana wyżej ustawa z dnia 13 lipca 2006 r. reguluje zasady, zakres i tryb ochrony roszczeń pracowniczych w razie niemożności ich zaspokojenia z powodu niewypłacalności pracodawcy. W tej sytuacji należy stwierdzić, że z FGŚP mogłyby być pokrywane tylko te wypłaty, wynikające z marynarskiej umowy o pracę, dokonywane w ramach zabezpieczenia finansowego, które pracodawca (którym na statku jest armator) miałby obowiązek wypłacić z tego Funduszu, zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy. Przepis ten zawiera ściśle określony katalog świadczeń. Jeżeli zatem umowa o pracę z marynarzem przewidywałaby inne świadczenia niż wymienione w tym przepisie, to nie mogłyby one zostać zaspokojone ze środków FGŚP.

Jeżeli chodzi o roszczenia zamieszczone w Poprawkach do MLC, m.in. zaległego wynagrodzenia i innych świadczeń należnych marynarzowi ze strony armatora w ramach zawartej umowy o pracę, układu zbiorowego pracy lub prawa krajowego państwa bandery, obejmujących okres maksymalnie czterech miesięcy zaległości w wypłacie wynagrodzeń (jak również innych świadczeń), wskazać należy, iż FGŚP wypłaca świadczenia przysługujące na podstawie powszechnie obowiązujących przepisów prawa pracy. Zaległe wynagrodzenie z tytułu świadczonej pracy jest przewidziane w katalogu ustawowym, jednak z ograniczeniem do okresu trzech miesięcy.

Innych świadczeń, przyznanych pracownikom przez przepisy wewnątrzzakładowe (np. układy zbiorowe pracy, regulaminy wynagradzania, pakiety socjalne), FGŚP na podstawie ww. ustawy nie ma prawa wypłacać, podobnie jak np. nagród jubileuszowych, premii czy bonusów. Ponadto brak jest regulacji dotyczących wypłaty pracownikom innych płatnych urlopów, np. szkoleniowych, kwot należnych z tytułu innego rodzaju płatnej nieobecności.

Odnosząc się do kwestii kosztów finansowych związanych z ratyfikowaniem przez Polskę Poprawek do MLC, należy stwierdzić, że generalnie zależą od wyboru rodzaju zabezpieczenia finansowego marynarzy po konsultacji z zainteresowanymi organizacjami armatorów i marynarzy. W przypadku wyboru systemu zabezpieczenia na rynku komercyjnym wejście w życie poprawek nie spowoduje wydatków dla budżetu państwa i jednostek samorządu terytorialnego. Natomiast większy niż dotychczas zakres ubezpieczeń (np. z tytułu obowiązku wypłat zaległych wynagrodzeń) może wpłynąć na podniesienie składki przez dotychczasowych ubezpieczycieli.

Zmiana przepisów wdrażających **Prawidło 4.2 Konwencji** polega na dodaniu w Normie A4.2 ustępów od 8 do 14 oraz wprowadzeniu normy 4.2.2. Zrewidowane zostają również wytyczne. Poprawka ustala minimalne wymagania dla ustawodawstwa krajowego i przepisów w zakresie zabezpieczenia finansowego na pokrycie wypłat wszelkich roszczeń wynikających z umowy, które obejmuje i które powstają w czasie jego obowiązywania. Zmiana ta wprowadza również obowiązek przewożenia na statku, w miejscu widocznym dla marynarzy, dokumentu poświadczającego posiadanie zabezpieczenia i określa wzór takiego dokumentu.

Obecnie w praktyce, z uwagi na specyfikę ubezpieczeń morskich, ubezpieczenia takie w Polsce oferowane są przez wyspecjalizowane podmioty, tzw. kluby P&I, które na zasadzie wzajemności ubezpieczają należących do nich armatorów. Armatorzy zrzeszeni w tych klubach przez gwarancje ze strony klubów spełniają wymogi ochrony i zabezpieczenia finansowego w zakresie wdrażania dotychczasowych postanowień Konwencji o pracy na morzu. Obecnie ochronie klubowej nie podlegają kwestie przewidziane w zmianach do Konwencji, tj. kontraktowe zobowiązania armatora wobec marynarzy, takie jak repatriacja oraz bieżące i zaległe wynagrodzenia.

Odnosnie do wyboru formy ubezpieczenia, o czym stanowi poprawka przepisów wdrażających Prawidło 2.5, armatorzy są zdania, że kluby P&I dają, ze względu na specyfikę rynku żeglugowego, lepszą gwarancję jakości świadczonych usług w zakresie zabezpieczenia finansowego niż wyspecjalizowane podmioty krajowe.

W opinii Polskiej Izby Ubezpieczeń wprowadzenie do ubezpieczenia obowiązkowego ryzyk przewidzianych w Poprawkach do MLC powinno odbywać się w zgodzie ze standardami międzynarodowymi stosowanymi w branży morskiej. W przeciwnym razie, ze względu na trudności w uzyskaniu reasekuracji, ubezpieczyciele nie będą w stanie zaoferować odpowiedniego ubezpieczenia, a w konsekwencji armatorzy właściwie wywiązać się z obowiązków w tym zakresie wynikających ze zmian do Konwencji.

Implementacja poprawki do Prawidła 4.2 nie będzie wymagać zmian legislacyjnych w obszarze systemu ubezpieczeń społecznych z uwagi na to, że powyższa poprawka dotyczy ubezpieczeń gospodarczych.

Obecnie kwestie warunków pracy i życia marynarzy na statkach morskich o polskiej przynależności oraz ochrony socjalnej marynarzy reguluje ustawa z dnia 5 sierpnia 2015 r. o pracy na morzu (Dz. U. poz. 1569), która implementuje do polskiego prawa postanowienia MLC i dyrektywę Rady 2009/13/WE z dnia 16 lutego 2009 r. w sprawie wdrożenia Umowy zawartej między Stowarzyszeniem Armatorów Wspólnoty Europejskiej (ECSA) a Europejską Federacją Pracowników Transportu (ETF) w sprawie Konwencji o pracy na morzu z 2006 r. oraz w sprawie zmiany dyrektywy 1999/63/WE (Dz. Urz. UE L 124 z 20.05.2009, str. 30). Ustawa o pracy na morzu nie uwzględnia jednak spraw uregulowanych w Poprawkach z 2014 r. do MLC.

IV. OCENA SKUTKÓW REGULACJI

Skutki prawne: Ratyfikacja Poprawek i ich wejście w życie będzie oznaczała konieczność dostosowania prawa krajowego do jej postanowień. Poprawki wejdą w życie po upływie 6 miesięcy od dnia, do którego można zgłaszać brak zgody. Państwo będące stroną MLC, które nie chce związać się postanowieniami Poprawek z 2014 r., może bądź wyrazić brak zgody w myśl ustępu 7 art. XV, bądź też zastosować jedną z klauzul określonych w ustępie 8 tego artykułu, czyli może powiadomić dyrektora generalnego, że Poprawki będą dla niego wiążące dopiero po późniejszej wyrażonej notyfikacji lub że nie wprowadza w życie Poprawek przez wskazany okres. Polska nie notyfikuje braku zgody w myśl ust. 7 art. XV MLC ani nie skorzysta z klauzul określonych w ust. 8 tego artykułu. W związku z wejściem w życie Poprawek z 2014 r. konieczna będzie zmiana prawa krajowego. Implementacja Poprawek nastąpi przez zmianę ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o pracy na morzu. Konieczność dostosowania prawa krajowego do postanowień Poprawek z 2014 r. przez zmianę ustawy o pracy na morzu może nastąpić w momencie rozpoczęcia prac nad zmianą dyrektywy Rady 2009/13 z dnia 16 lutego 2009 r. w sprawie wdrożenia Umowy zawartej między

Stowarzyszeniem Armatorów Wspólnoty Europejskiej (ECSA) a Europejską Federacją Pracowników Transportu (ETF) w sprawie Konwencji o pracy na morzu z 2006 r.

Skutki polityczne: Ratyfikacja Poprawek z 2014 r. do Konwencji o pracy na morzu z 2006 r. wpisuje się w prowadzoną przez Rząd polski politykę morską.

Skutki społeczne i gospodarcze: Ponadto należy stwierdzić, że zarówno Konwencja MLC, jak i omawiane Poprawki do tej Konwencji, regulują kwestie związane z ujednoceniem standardów pracy i życia marynarzy na statkach morskich, zapewniające ochronę warunków pracy.

Skutki finansowe: Z uwagi na specyfikę ubezpieczeń morskich, ubezpieczenia takie oferowane są przez wyspecjalizowane podmioty, tzw. kluby P&I, które na zasadzie wzajemności ubezpieczają należących do nich armatorów morskich.

Obowiązujące od sierpnia 2013 r. wymogi MLC w zakresie kwestii związanych z odpowiedzialnością armatora, uzyskały akceptację klubów, które wprowadziły poprawki do Reguł Klubowych. Armatorzy zrzeszeni w klubach P&I spełniają wymogi ochrony i zabezpieczenia finansowego przez gwarancje ze strony Klubu. Implementacja postanowień Konwencji w tym zakresie nie sprawiła trudności z uwagi na fakt, że ryzyka wskazane w Konwencji w większości pokrywały się z oferowanym dotąd zakresem ryzyk ubezpieczonych przez P&I.

Obecnie ochronie klubowej nie podlegają kwestie przewidziane w zaproponowanych poprawkach, a więc kontraktowe zobowiązania armatora wobec marynarzy, takie jak repatriacja i bieżące oraz zaległe wynagrodzenia.

Nowe wymogi w zakresie zabezpieczenia finansowego armatora (np. gwarantowanie wypłaty marynarzowi zaległych wynagrodzeń) będą wymagały, w przypadku dużych armatorów, tworzenia rezerw na wysokim poziomie, co może wymagać dodatkowej reasekuracji. W opinii Polskiej Izby Ubezpieczeń wprowadzenie do ubezpieczenia obowiązkowego ryzyk przewidzianych w poprawkach do MLC powinno odbywać się w zgodzie ze standardami międzynarodowymi stosowanymi w branży morskiej. W przeciwnym razie, z uwagi na trudności w uzyskaniu reasekuracji, ubezpieczyciele nie będą mogli zaoferować odpowiedniego produktu ubezpieczeniowego, a polscy armatorzy nie będą w stanie spełnić obowiązków wynikających ze zmian do Konwencji.

W związku z wejściem w życie zaproponowanych zmian do Konwencji Kluby P&I mogą nieznacznie podnieść składki, o ile zostaną podniesione koszty reasekuracji. Ponadto dodatkowe koszty mogą objąć np. wystawienie nowych certyfikatów.

Dokonując oceny skutków finansowych dla budżetu państwa wynikających z wejścia w życie poprawek do Konwencji, należy stwierdzić, że ich dokładne określenie możliwe będzie po wypracowaniu, w konsultacji ze związkami zawodowymi i armatorami, rozwiązań krajowych. Jednak w zakresie proponowanych zmian do Prawidła 4.2, wejście w życie poprawek nie spowoduje wydatków ani dla budżetu państwa, ani dla jednostek samorządu terytorialnego oraz zmniejszenia dochodów jednostek sektora finansów publicznych, w tym dochodów budżetu państwa w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów.

Wejście w życie proponowanych zmian do Prawidła 2.5, w przypadku wyboru ubezpieczenia na rynku komercyjnym, nie spowoduje wydatków dla budżetu państwa i jednostek samorządu terytorialnego oraz zmniejszenia dochodów jednostek sektora finansów publicznych, w tym dochodów budżetu państwa w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów.

V. INFORMACJA O ZAKRESIE I WYNIKACH POSTĘPOWANIA UZGADNIAJĄCEGO

Zgodnie z opinią Ministra Spraw Zagranicznych, projektowana regulacja jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Wniosek o ratyfikację Poprawek został skonsultowany z właściwymi ministrami.

Zgodnie z ratyfikowaną przez Polskę Konwencją Międzynarodowej Organizacji Pracy nr 144 dotyczącą trójstronnych konsultacji w zakresie wprowadzania w życie międzynarodowych norm w sprawie pracy z 1976 r. wniosek o ratyfikację został skonsultowany z następującymi organizacjami: Ogólnopolskim Porozumieniem Związków Zawodowych, Niezależnym Samorządnym Związkiem Zawodowym „Solidarność”, Forum Związków Zawodowych, Konfederacją LEWIATAN, Konfederacją Pracodawców Polskich, Związkiem Rzemiosła Polskiego i Business Centre Club – Związkiem Pracodawców. Projekt został też skierowany do Rady Dialogu Społecznego w trybie art. 5 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz. U. poz. 1240). Rada nie przyjęła formalnej uchwały w sprawie ratyfikacji, ale projekt został pozytywnie zaopiniowany przez

Zespół problemowy ds. międzynarodowych. Projekt został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej.

VI. TRYB ZWIĄZANIA SIĘ KONWENCJĄ

Z uwagi na fakt, że Poprawki z 2014 r. do Konwencji o pracy na morzu z 2006 r. zostały przyjęte przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy, nie jest możliwe podanie sygnatariuszy, w tym osoby, która podpisała Konwencję w imieniu strony polskiej.

W odniesieniu do trybu związania się postanowieniami Poprawek, z uwagi na to, że skutkiem wdrożenia Poprawek będzie stworzenie w polskim porządku prawnym systemu (lub systemów) zabezpieczenia finansowego repatriacji porzuconych marynarzy oraz rekompensaty roszczeń wynikających z umowy o pracę, w wyniku czego powstaną dodatkowe zobowiązania dla armatorów, to kwalifikują się one do kategorii umów międzynarodowych dotyczących spraw uregulowanych w ustawie lub dla których Konstytucja wymaga ustawy (art. 89 ust. 1 pkt 5 Konstytucji RP), poprawki powinny zostać ratyfikowane przez Prezydenta RP za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie.

Poprawki wejdą w życie sześć miesięcy po zakończeniu okresu, w którym Państwa-Strony Konwencji o pracy na morzu z 2006 r. mogą wyrażać brak zgody, pod warunkiem że braku zgody nie przedstawi 40% członków, którzy ratyfikowali MLC i którzy reprezentują nie mniej niż 40% tonażu brutto floty światowej.

**Poprawki z 2014 r.
do Konwencji o pracy na morzu z 2006 r.**

**zatwierdzone przez Konferencję na jej 103 Sesji
Genewa, 11 czerwca 2014 r.**

Poprawki do Kodeksu wdrażającego Prawidło 2.5 i 4.2 oraz załączników do Konwencji do pracy na morzu, 2006, przyjęte przez Specjalny Trójstronny Komitet w dniu 11 kwietnia 2014 r.

I. Poprawki do Kodeksu wdrażającego Prawidło 2.5 –Repatriacja

A. Poprawki dotyczące Normy A2.5

W obecnym nagłówku: „Norma A2.5- Repatriacja”, „A2.5.1” zastępuje „A2.5”.

Dodaje się kolejny nagłówek i tekst po ustępie 9 Normy A2.5 w brzmieniu:

Norma A2.5.2 – Zabezpieczenie finansowe

1. Przy wdrażaniu Prawidła 2.5, ustęp 2, niniejsza Norma ustanawia wymagania dotyczące ustalenia szybkiego i skutecznego systemu zabezpieczenia finansowego, żeby pomóc marynarzom na wypadek ich porzucenia.
2. Dla celów niniejszej Normy uznaje się, że marynarz został porzucony wówczas, kiedy armator naruszając wymogi niniejszej Konwencji albo marynarskiej umowy o pracę :
 - a) nie pokryje kosztów repatriacji marynarza; lub
 - b) pozostawi marynarza bez koniecznego utrzymania i wsparcia; lub
 - c) jednostronnie naruszy łączące ich wzajemne relacje, w tym nie zapłaci marynarzowi płacy określonej w umowie o pracę przez okres co najmniej dwóch miesięcy.
3. Każdy Członek zapewni, żeby zabezpieczenie finansowe sprostało wymaganiom niniejszej Normy w odniesieniu do statków podnoszących jego banderę. Wskazany w Konwencji system zabezpieczenia finansowego może mieć formę systemu zabezpieczenia społecznego lub ubezpieczenia albo krajowego funduszu lub zostać ustalony w innej podobnej formie. Formę zabezpieczenia finansowego ustali Członek po konsultacji z zainteresowanymi organizacjami armatorów i marynarzy.
4. System zabezpieczenia finansowego zapewni bezpośredni dostęp, wystarczający zakres i przyspieszoną pomoc finansową, zgodnie z niniejszą Normą, dla każdego porzuconego marynarza na statku, który podnosi banderę Członka.
5. Dla celów ustępu 2(b) niniejszej Normy, konieczne utrzymanie i wsparcie obejmuje: odpowiednią żywność, zakwaterowanie, zapasy wody pitnej, paliwo niezbędne dla przetrwania na pokładzie statku oraz podstawową opiekę medyczną.

6. Każdy Członek będzie wymagać, żeby statek, który podnosi jego banderę i do którego stosuje się ustęp 1 lub 2 Prawidła 5.1.3, miał na pokładzie certyfikat lub inną dokumentację jako dowód zabezpieczenia finansowego, wydane przez podmiot świadczący to zabezpieczenie. Kopia wymienionych dokumentów będzie umieszczona w widocznym miejscu na statku, w taki sposób aby marynarze mieli do niej dostęp. W przypadku gdy zabezpieczenie jest gwarantowane przez więcej niż jeden podmiot, na statku znajduje się dokument wystawiony przez każdy z podmiotów.
7. Certyfikat lub inna dokumentacja stanowiąca dowód zabezpieczenia finansowego będzie zawierała informacje wymagane w Załączniku A2-1. Dokumentacja będzie w języku angielskim albo przetłumaczona na ten język.
8. Pomoc świadczona przez system zabezpieczenia finansowego będzie udzielona niezwłocznie na wniosek złożony przez marynarza lub wyznaczonego przedstawiciela marynarza, poparty koniecznym uzasadnieniem uprawnienia, zgodnie z ustępem 2 niniejszej Normy.
9. Mając na względzie Prawidła 2.2 i 2.5, pomoc ze strony systemu zabezpieczenia finansowego będzie skutecznie pokrywać co następuje:
 - a) zaległe płace i inne świadczenia należne marynarzowi od armatora zgodnie z umową o pracę, odpowiednim układem zbiorowym pracy lub ustawodawstwem krajowym Państwa, którego banderę statek podnosi, ograniczone do zaległych płac za okres czterech miesięcy i zaległych świadczeń za okres czterech miesięcy;
 - b) wszystkie uzasadnione wydatki poniesione przez marynarza, w tym koszt repatriacji, o którym mowa w ustępie 10; i
 - c) podstawowe potrzeby marynarza, w tym takie pozycje jak: odpowiednią żywność, ubranie, w przypadku kiedy jest taka potrzeba, zakwaterowanie, zapasy wody pitnej, paliwo niezbędne do przetrwania na pokładzie statku, podstawową opiekę medyczną i inne uzasadnione koszty lub opłaty za działania lub zaniechania uznawane za porzucenie do czasu powrotu marynarza do domu.
10. Koszt repatriacji obejmuje koszty podróży odpowiednim i szybkim środkiem transportu, zwykle drogą powietrzną i dostawę żywności, zakwaterowanie marynarza od czasu opuszczenia przez niego statku do jego przybycia do domu, konieczną opiekę medyczną, podróż i transport rzeczy osobistych i inne uzasadnione koszty lub opłaty powstałe z tytułu porzucenia.
11. Zabezpieczenie finansowe nie przestanie działać przed końcem swojego okresu ważności, dopóki ubezpieczyciel nie dostarczy uprzednio zawiadomienia co najmniej na 30 dni przed terminem, właściwej władzy Państwa, którego banderę statek podnosi.
12. Jeśli ubezpieczyciel lub inny podmiot świadczący zabezpieczenie finansowe dokonał na rzecz marynarza płatności zgodnie z niniejszą Normą, wówczas taki ubezpieczyciel, do wysokości kwoty, którą wypłacił i zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, nabędzie przez subrogację, przeniesienie lub w inny sposób, prawa które mogłyby przysługiwać marynarzowi.
13. Żadne postanowienie niniejszej Normy nie narusza prawa regresu ubezpieczyciela lub podmiotu świadczącego zabezpieczenie finansowe, wobec osób trzecich.
14. Przepisy niniejszej Normy nie działają na zasadzie wyłączności ani nie naruszają innych praw, roszczeń lub odszkodowań, które także mogą być dostępne dla marynarzy, w celu zapewnienia im rekompensaty z tytułu porzucenia. Ustawodawstwo krajowe i przepisy mogą ustalać, że wszelkie kwoty należne zgodnie z niniejszą Normą

mogą być potrącane z kwot uzyskanych z innych źródeł powstałych z praw, roszczeń lub odszkodowań, które mogą być przedmiotem rekompensaty zgodnie z obecną Normą.

B. Poprawki dotyczące Wytycznej B2.5

Na końcu obecnej Wytycznej B2.5 dodaje się następujący nagłówek i tekst:

Wytyczne B2.5.3 – Zabezpieczenie finansowe

1. Przy wdrażaniu ustępu 8 Normy A.2.5.2, jeśli potrzebny jest czas do sprawdzenia zasadności pewnych aspektów wniosku złożonego przez marynarza lub wyznaczonych przez marynarza przedstawicieli, nie powinno to stanowić przeszkody do uzyskania przez marynarza natychmiast takiej części wnioskowanej pomocy, jaką uznaje się za uzasadnioną.

C. Poprawki w celu dodania nowego załącznika

Przed załącznikiem A5-I dodaje się następujący załącznik:

Załącznik A2-I

Dowody zabezpieczenia finansowego zgodnie z Prawidłem 2.5, ustęp 2

Certyfikat albo inna dokumentacja dowodowa, o której mowa w Normie A2.5.2, ustęp 7 będzie zawierać następujące informacje:

- a) nazwę statku;
- b) port, w którym statek jest zarejestrowany;
- c) sygnał wywoławczy statku;
- d) numer statku IMO;
- e) nazwę i adres ubezpieczyciela lub podmiotu świadczącego zabezpieczenie finansowe;
- f) dane kontaktowe osoby lub jednostki odpowiedzialnej za załatwianie wniosków o pomoc marynarzy;
- g) nazwę armatora;
- h) okres obowiązywania zabezpieczenia finansowego; i
- i) zaświadczenie od podmiotu świadczącego zabezpieczenie finansowe, o tym że zabezpieczenie spełnia wymagania Normy A2.5.2.

D. Poprawki dotyczące Załączników A5-I, A5-II i A5-III

Na końcu Załącznika A5-I dodaje się następującą pozycję:

Zabezpieczenie finansowe na rzecz repatriacji

W Załączniku A5-II, po pozycji 14 pod nagłówkiem Deklaracja zgodności – Część I, dodaje się następującą pozycję:

15. Zabezpieczenie finansowe na rzecz repatriacji (Prawidło 2.5)

W załączniku A5-II, po pozycji 14 pod nagłówkiem Deklaracja zgodności – Część II, dodaje się następującą pozycję:

15. Zabezpieczenie finansowe na rzecz repatriacji (Prawidło 2.5)

Na końcu Załącznika A5-III, dodaje się następujący dział:

Zabezpieczenie finansowe na rzecz repatriacji

II. Poprawki do Kodeksu wdrażającego Prawidło 4.2 – odpowiedzialność armatorów w zakresie Konwencji o pracy na morzu z 2006

(i załączniki)

A. Poprawki dotyczące Normy A4.2

W obecnym nagłówku „Norma A4.2 – odpowiedzialność armatorów”, „A4.2.1” zastępuje „A4.2”.

Po ustępie 7 obecnej Normy A4.2, dodaje się następujący tekst:

8. Ustawodawstwo krajowe i przepisy zagwarantują, że system zabezpieczenia finansowego, mający na celu rekompensatę roszczeń wynikających z umowy, określonych w ustępie 1(b) niniejszej Normy, jak ustalono w Normie A4.2.2, spełni następujące minimalne wymagania:

- a) roszczenia umowne, jeśli wynika to z marynarskiej umowy o pracę i bez naruszania litery (c) niniejszego ustępu, będą wypłacane w całości i bez opóźnień;
- b) nie będzie nacisku do akceptacji wypłat niższych niż kwoty wynikające z umowy o pracę ;
- c) kiedy charakter długotrwałej niepełnosprawności marynarza spowoduje trudność w oszacowaniu pełnej rekompensaty, do której marynarz może być uprawniony, dokonana zostanie tymczasowa wypłata lub wypłaty, co pozwoli marynarzowi uniknąć nadmiernych trudności finansowych;
- d) zgodnie z Prawidłem 4.2, ustęp 2, marynarz otrzyma wypłatę bez naruszania jego innych praw określonych w ustawodawstwie, ale taka wypłata może być przez armatora zaliczona na poczet zrównoważenia wszelkich szkód wynikających z innych skarg wnoszonych przez marynarza przeciwko armatorowi oraz wynikających z tego samego zdarzenia;
- e) roszczenie o odszkodowanie wynikające z umowy może złożyć bezpośrednio zainteresowany marynarz albo członek jego najbliższej rodziny, albo przedstawiciel marynarza lub wyznaczony beneficjent.

9. Ustawodawstwo krajowe i przepisy zagwarantują, że zanim finansowe zabezpieczenie armatora wygaśnie albo zostanie rozwiązane, marynarz otrzyma w tej sprawie zawiadomienie.

10. Ustawodawstwo krajowe i przepisy zagwarantują, że w przypadku jeśli zabezpieczenie finansowe armatora wygaśnie albo zostanie rozwiązane, właściwa władza Państwa, którego banderę statek podnosi, zostanie o tym powiadomiona przez podmiot świadczący zabezpieczenie finansowe.

11. Każdy Członek będzie wymagał od statku, który podnosi jego banderę, posiadania na pokładzie certyfikatu lub innej dokumentacji jako dowodu zabezpieczenia finansowego wydanego przez podmiot świadczący zabezpieczenie

finansowe. Kopia wymienionych dokumentów będzie umieszczana w widocznym miejscu na pokładzie statku, w taki sposób aby marynarze mieli do niej dostęp. W przypadku jeśli na statku zabezpieczenie finansowe jest świadczone przez więcej niż jeden podmiot, na statku będzie się znajdowała odpowiednia dokumentacja wystawiona przez każdy z podmiotów.

12. Zabezpieczenie finansowe nie przestanie działać przed końcem swojego okresu obowiązywania, dopóki ubezpieczyciel nie dostarczy uprzednio zawiadomienia co najmniej na 30 dni przed terminem, właściwej władzy Państwa, którego banderę statek podnosi.

13. Zabezpieczenie finansowe pokrywa wypłaty wszelkich roszczeń wynikających z umowy, które obejmuje i które powstają w czasie jego obowiązywania.

14. Certyfikat lub inna dokumentacja stanowiąca dowód zabezpieczenia finansowego będzie zawierała informacje wymagane w Załączniku A4-I. Dokumentacja będzie w języku angielskim albo przetłumaczona na ten język.

Dodaje się następujący nagłówek i tekst po obecnej Normie A4.2:

Norma A4.2.2 – Postępowanie w sprawach roszczeń wynikających z umów

1. Dla celów Normy A4.2.1, ustęp 8 i niniejszej Normy, termin „roszczenie wynikające z umowy” oznacza każde roszczenie związane ze śmiercią lub długotrwałą niepełnosprawnością marynarza w wyniku wypadku przy pracy, choroby zawodowej lub zagrożeń w miejscu pracy określonych w ustawodawstwie krajowym, marynarskiej umowie o pracę lub układzie zbiorowym pracy.
2. System zabezpieczenia finansowego, jaki przewidziano w Normie A4.2.1, ustęp 1 (b), może mieć formę systemu zabezpieczenia społecznego lub ubezpieczenia, albo funduszu bądź zostać ustalony w innej podobnej formie. Formę zabezpieczenia finansowego ustali Członek po konsultacji z zainteresowanymi organizacjami armatorów i marynarzy.
3. Krajowe ustawodawstwo i przepisy zagwarantują ustalenie skutecznych rozwiązań w celu przyjmowania, załatwiania i rozstrzygania w sposób bezstronny roszczeń wynikających z umowy o pracę odnoszących się do odszkodowań, o których mowa w Normie A4.2.1, ustęp 8, w drodze szybkich i sprawiedliwych procedur.

B. Poprawki dotyczące Wytycznej B4.2

W obecnym nagłówku, „Wytyczna B4.2 – Odpowiedzialność armatorów” „B4.2.1” zastępuje „B4.2”.

W ustępie 1 obecnej Wytycznej B4.2 zastępuje się zapis „Norma A4.2” zapisem „Norma A4.2.1”.

Po ustępie 3 obecnej wytycznej B4.2, dodaje się następujący nagłówek i tekst:

Wytyczna B4.2.2 – Postępowanie w sprawach roszczeń wynikających z umów

1. Krajowe ustawodawstwo i przepisy powinny stanowić, że strony, dla wypłat dotyczących roszczeń wynikających z umów, mogą stosować Wzór Formularza pokwitowania i zwolnienia, określony w Załączniku B4-I.

C. Poprawki dotyczące nowych załączników

Po Załączniku A2-I, dodaje się następujący załącznik:

Załącznik A4-I

Dowód zabezpieczenia finansowego zgodnie z Prawidłem 4.2

Certyfikat albo inna dokumentacja dowodowa według Normy A4.2.1, ustęp 14, będzie zawierać następujące informacje:

- a) nazwę statku;
- b) port, w którym statek jest zarejestrowany;
- c) sygnał wywoławczy statku;
- d) numer statku IMO;
- e) nazwę i adres ubezpieczyciela lub podmiotu świadczącego zabezpieczenie finansowe;
- f) dane kontaktowe osoby lub jednostki odpowiedzialnej za załatwianie roszczeń marynarzy wynikających z umów;
- g) nazwę armatora;
- h) okres ważności zabezpieczenia finansowego; i
- i) zaświadczenie od podmiotu świadczącego zabezpieczenie finansowe, o tym że zabezpieczenie spełnia wymagania Normy A4.2.1.

Po Załączniku A4-I, dodaje się następujący załącznik:

Załącznik B4-I

Wzór Formularza pokwitowania i zwolnienia

o którym mowa w Wytocznej B4.2.2

Statek (nazwa, port, w którym jest zarejestrowany i numer IMO):.....

Zdarzenie (data i miejsce):.....

Marynarz/prawny spadkobierca/lub osoba będąca na utrzymaniu marynarza:
.....

Armator:.....

Ja, [marynarz] [prawny spadkobierca marynarza i/lub osoba będąca na jego utrzymaniu]* niniejszym potwierdzam odbiór sumy [waluta i kwota] zaspokajającej obowiązki armatora w zakresie wypłaty rekompensaty wynikającej z umowy, z tytułu wypadku i/lub śmierci, zgodnie z [moimi] [marynarza]* warunkami zatrudnienia i niniejszym zwalniam armatora z wyżej wymienionych obowiązków .

Wypłaty dokonuje się bez przyjęcia odpowiedzialności z tytułu jakichkolwiek roszczeń i przyjmuje się bez szkody dla [mojego] [prawnego spadkobiercy marynarza i/lub osób pozostających na utrzymaniu marynarza]* prawa do dochodzenia wszelkich roszczeń przewidzianych przepisami prawa, w odniesieniu do zaniedbania, wykroczenia, naruszenia obowiązku ustawowego lub wszelkich innych prawnie dostępnych zadośćuczynień i wynikających z powyższego zdarzenia.

* niepotrzebne skreślić

Data:.....

Marynarz/prawny spadkobierca i/lub osoba pozostająca na utrzymaniu marynarza:
:.....

Podpis:.....

w celu potwierdzenia odbioru:

Armator/przedstawiciel armatora:.....

Podpis:

Podmiot świadczący zabezpieczenie finansowe:

Podpis:.....

D. Poprawki dotyczące Załączników A5-I, A5-II i A5-III

Na końcu Załącznika A5-I dodaje się następującą pozycję:

Zabezpieczenie finansowe dotyczące odpowiedzialności armatora

W Załączniku A5-II, jako ostatnią pozycję pod nagłówkiem „Deklaracja zgodności - Część I”, dodaje się następującą pozycję:

16. Zabezpieczenie finansowe dotyczące odpowiedzialności armatora (Prawidło 4.2)

W Załączniku A5-II, jako ostatnią pozycję pod nagłówkiem „Deklaracja zgodności - Część II”, dodaje się następującą pozycję:

16. Zabezpieczenie finansowe dotyczące odpowiedzialności armatora (Prawidło 4.2)

Na końcu Załącznika A5-III, dodaje się następujący dział:

Zabezpieczenie finansowe dotyczące odpowiedzialności armatora

Powyższy tekst jest autentycznym tekstem Poprawek należycie zatwierdzonych przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy podczas 103 Sesji, która odbyła się w Genewie i została ogłoszona za zamkniętą dnia 12 czerwca 2014 roku.

Na dowód czego złożyliśmy nasze podpisy dnia 12 czerwca 2014 r.

Przewodniczący Konferencji

DANIEL FUNES DE RIOJA

Dyrektor Generalny Międzynarodowego Biura Pracy

GUY RYDER

Za zgodność tłumaczenia z oryginałem:

ZASTĘPCA DYREKTORA

Departamentu Dialogu i Partnerstwa Społecznego

Agata Oklińska

Agata Oklińska

Zastępca Dyrektora Departamentu Dialogu i Partnerstwa Społecznego

Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej

**LISTA PAŃSTW, KTÓRE RATYFIKOWAŁY KONWENCJĘ O PRACY NA MORZU
(SKONSOLIDOWANĄ) Z 2006 R.
Stan na dzień 30 maja 2016 r.**

74 ratyfikacje

PAŃSTWO	DATA RATYFIKACJI
1. Antigua i Barbuda	11 sierpnia 2011 r.
2. Republika Argentyńska	28 maja 2014 r.
3. Związek Australijski	21 grudnia 2011 r.
4. Wspólnota Bahamów	11 lutego 2008 r.
5. Ludowa Republika Bangladeszu	6 listopada 2014
6. Barbados	20 czerwca 2013 r.
7. Królestwo Belgii	20 sierpnia 2013 r.
8. Belize	8 lipca 2014 r.
9. Republika Beninu	13 czerwca 2011 r.
10. Bośnia i Hercegowina	18 stycznia 2010 r.
11. Republika Bułgarii	12 kwietnia 2010 r.
12. Chińska Republika Ludowa	12 listopada 2015 r.
13. Republika Chorwacji	12 lutego 2010 r.
14. Republika Cypryjska	20 lipca 2012 r.
15. Czarnogóra	3 lutego 2015 r.
16. Królestwo Danii	23 czerwca 2011 r.
17. Republika Fidżi	10 października 2010 r.
18. Republika Filipin	20 sierpnia 2012 r.
19. Republika Finlandii	9 stycznia 2013 r.
20. Republika Francuska	28 lutego 2013 r.
21. Republika Gabońska	25 września 2014 r.
22. Republika Ghany	16 sierpnia 2013 r.
23. Republika Grecka	4 stycznia 2013 r.
24. Królestwo Hiszpanii	4 lutego 2010 r.
25. Republika Indii	9 października 2016 r.
26. Islamska Republika Iranu	11 czerwca 2014 r.
27. Irlandia	21 lipca 2014 r.

28. Japonia	5 sierpnia 2013 r.
29. Jordañskie Królestwo Haszymidzkie	27 kwietnia 2016 r.
30. Kanada	15 czerwca 2010 r.
31. Republika Kenii	31 lipca 2014 r.
32. Republika Kiribati	24 października 2011 r.
33. Republika Konga	26 marca 2014 r.
34. Republika Korei	9 stycznia 2014 r.
35. Liberia	7 czerwca 2006 r.
36. Republika Litewska	20 sierpnia 2013 r.
37. Wielkie Księżstwo Luksemburga	20 sierpnia 2013 r.
38. Republika Łotewska	12 sierpnia 2011 r.
39. Malezja	20 sierpnia 2013 r.
40. Republika Malediwów	7 października 2014 r.
41. Republika Malty	22 stycznia 2013 r.
42. Królestwo Marokańskie	10 września 2012 r.
43. Wyspy Marshalla	25 września 2007 r.
44. Republika Mauritiusu	30 maja 2014 r.
45. Republika Związku Mjanmy	25 maja 2016 r.
46. Mongolia	1 września 2015 r.
47. Królestwo Niderlandów	13 grudnia 2011 r.
48. Republika Federalna Niemiec	16 sierpnia 2013 r.
49. Federalna Republika Nigerii	18 czerwca 2013 r.
50. Republika Nikaragui	20 grudnia 2013 r.
51. Nowa Zelandia	9 marca 2016 r.
52. Królestwo Norwegii	10 lutego 2009 r.
53. Republika Palau	29 maja 2012 r.
54. Republika Panamy	6 lutego 2009 r.
55. Rzeczpospolita Polska	3 maja 2012 r.
56. Federacja Rosyjska	20 sierpnia 2012 r.
57. Republika Południowej Afryki	20 czerwca 2013 r.
58. Rumunia	24 listopada 2015 r.
59. Federacja Saint Kitts i Nevis	21 lutego 2012 r.
60. Saint Vincent i Grenadyny	9 listopada 2010 r.

61. Niezależne Państwo Samoa	21 listopada 2013 r.
62. Republika Serbii	15 marca 2013 r.
63. Republika Seszeli	7 stycznia 2014 r.
64. Republika Singapuru	15 stycznia 2011 r.
65. Republika Słowenii	15 kwietnia 2016 r.
66. Konfederacja Szwajcarska	21 lutego 2011 r.
67. Królestwo Szwecji	12 czerwca 2012 r.
68. Republika Togijska	4 marca 2012 r.
69. Tuvalu	16 lutego 2012 r.
70. Węgry	31 lipca 2013 r.
71. Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	7 sierpnia 2013 r.
72. Socjalistyczna Republika Wietnamu	8 maja 2013 r.
73. Republika Włoska	19 listopada 2013 r.
74. Republika Zielonego Przylądka	6 października 2015 r.

Warszawa, 8 sierpnia 2016 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.594.2016 / 7/hm

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o ratyfikacji Poprawek z 2014 r. do Konwencji o pracy na morzu, przyjętej dnia 23 lutego 2006 r. w Genewie, zatwierdzonych w dniu 11 czerwca 2014 r. w Genewie przez Konferencję Ogólną Międzynarodowej Organizacji Pracy, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Projekt ustawy o ratyfikacji nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

z up. Ministra Spraw Zagranicznych

Podsekretarz Stanu
Aleksander Stępkowski